

Horváth Gáborné

Karácsonyi könyvajánló

Végh Tamás: *A látomás vége* című verseskötetéről

Egyesületünk, a Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület (MBKKE, Pilisvörösvár) a 2018. esztendő karácsonyára meglepetést is okozó, művészi borítású, 86 oldalas verseskötetet adott ki. Öröm ez egyaránt mind a szerzőnek, mind az olvasóknak, hiszen kevésbé ismert költővel van találkozásunk. Személyét és alkotásmódját a kötet fülszövegéből, mint előszóbból és ajánlásból ismerjük meg, Székely András Bertalan, a kötet szerkesztőjének tollából. Másrészt, a kötet végén prózában írt, rövid életrajzi önvallomással maga Végh Tamás foglalja össze élete súlyos és gyakori megpróbáltatásait, irodalmi kapcsolatainak örömeit, verseinek elszórt kiadásait és a mostani, 60 versből álló, első önálló kötetének kiadását.

Költőnk a múlt század „60-as” évei generációjának a tagja, akik a váltás idejét a századvégen már felnőtt fejjel érték meg. Az új évszázad jelenségei pedig igen erős kritikát, névre szóló kegyes megemlékezéseket és szigorú összevetéseket eredményeztek számukra. Nyomon követhetjük ezt a verseskötet ciklusainak címeiből is: A puszta szó; Attila él; A látomás vége; Házból hazába; Kortöredékek; Ima télen. Lapozzunk tehát bele a kötetbe, és ismerkedjünk meg a verssorok mögött rejlő, jó néhány alkotói szándékkal és indítékkal. A beköszönő, első költemény valójában programvers, amely a versírók tehetségéről és kötelességéről szól, s annak különféle fogadtatásairól. Hiszen az ún. társadalmi elismerés időnként a józan ész értékei ellen fordul, és a tehetségtelenség sokszor emlegetett közhelyeivé alakul. A költőnek pedig, gondoljunk csak Petőfire, az a feladata, hogy szóljon: „Ne nyeld vissza a szót!” A versek költői képeiben hangsúlyozott felelősségvállalás jelenik meg a magyarság itthon maradásáért: „*mindenáron* is, de élni *itt* kell”, és ehhez Isten segítségét így kéri: „Segíts Uram, mondd, mit tegyünk *együtt* Veled, / *hog*y újjászülessen, *Neked* szentelt *nemzeted*?”

Az emlékező versek hatására az olvasó gondolatban visszatérhet pl. Nagy Lászlóhoz, majd József Attila ellentmondásos életének és verseinek világához. Ám csakis abban a felismerésben teheti ezt, hogy látja: mai mindennapi jelenünk-

ben is súlyos ellentmondások között kell élnünk. A kötetnek címet adó versciklusban az elmúlt idők jelenségei, a barátságok, a hallgatások és az elhallgattatások, október 6. és 23. napjainak gyászszorosán összekapcsolódott a költő nemzedékének köznapi életével, hiszen ebben egyre másra váltakoztak az árulások. A természetleíró versekben a haza, a hazai környezeti szépségek reményt keltő képei vigasztalást sugallnak a honfiúi érzésekben az Isten jóságához vezető úton. Bizonyos kiutat azonban csak a lassan kezdődő öregség is mutathat, ha kikapcsolódva tud élni az ember. A kötet záróciklusában a megnyugvás megismételt vágya összekapcsolódik a természet évszakonkénti változásaival és az egyházi ünnepek eszmerendszerével.

Az ajánló pedig így értékeli: „Járatos a XX. század történelmében, mélyen azonosul a hazájával, a népével, a nemzetével és a gyermekkorában megszeretett természettel. Hite töretlen Istenben, az erkölcsben, a szépen, a jóban.

Úgy a magyar sorskérdések felvetésével, mint az alanyi lírájával József Attilát és Radnóti Miklóst idézi számomra, ami nemcsak a költő-elődök említésében, hanem a szellemiségük magáévá tételében is megmutatkozik. A kötetbe válogatott költeményei zöme az említett óriások mércéjével mérve is megállja a helyét, akár a gondolatiságuk, akár a nem egyszer időmértékesbe hajló verses mesterségbeli tudása, az igéyes nyelvezet révén.”

Közben az Isaszegen élő alkotó a költői felelősség magára vállalása mellett az élet különböző nehézségeivel is meg kell hogy küzdjön. Ám az irodalom szeretete szülei és tanárai gyámolításával gyermekora óta mindvégig elkíséri. Tagja lett a Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaságnak. Személyes ismeretségben állt élő kortárs klasszikus írókkal, a Duna-kanyari és országos irodalmi egyesületekkel. Versei antológiákban és folyóiratokban jelentek meg, többek közt az Esztergom és Vidéke lapjain.

A könyv borítóját a költő személyes ismerőse, Incze Mózes, az ismert képzőművész alkotta meg, saját véleménye ilyen kinyilvánításával: „A borító elő- és hátlapja egymás negatívja a keserű igazgatórnak foglalatoként.” Ezen sorok írója ismételt ajánlasként a kötet záróversének sorából idézve búcsúzik, és a költővel együtt kívánja mindannyiunknak a „régiről vett karácsonyok ízét / kemencés, kalácsos esték / sarjadó melegét a házon.”

